

Відкриття і провозвістя

Немає, мабуть, на Землі вже й місця,
Де не було б чогось того,
Щоб в відкриттях і в провозвістях
У людство не несло б свого,

Як правило, з тим мала меншість,
І з провозвістям, й з відкриттям
До людства йде, та тим не менше,
Та більшість абсолютна, й там,

Здавалося б: у чому ж справа,
Нікому ж геть не шкодить те?
Та наче звів тих всіх Лукавий,
Хто ненависть ту всю ж й плете.

Тим, що несуть й лиш Світло людству
У провозвістях й відкриттях!
Та людство в хаосі розпутства,
В ненависті ж, й геть без пуття

Та ненависть, і все ж паскудство
Гноблять всіх Тих, що нам буття
Все більше й більше, й всьому людству,
Дають, й навчають до пуття.

Який ми й маємо долати,
І так змінити в тім себе,
Щоб потім вже нам не волати,
Бо ненависть нас всіх й зведе.

Чогось би нового, й такого,
Щоб людству щось дало здолать
З всього, що віджило, й старого,
Що більш вже не дає зростать.

Де є це відкриття, чи провозвістя,
До тих, хто їх в той час дає,
До носіїв тих всіх - намистом
Ланцюг з ненависті ж й кує.

А діло в тім всім є глибинним,
Підгрунтя в нього все на тім,
Що з хаосом тим всім, й невпинно,
Всю ненависть ту й шле всім їм,

Те нищить все і всюди, буйство
В ненависті тій, й майбуття
Отак й в'їдається ж розпутство,
В нім хаос завжди, й те життя,

Така закономірність дика
На перший погляд, є в нас всіх,
Та ненависть – несамовита,
В ній хаос і наш смертний гріх,

Без неї й хаосу - дорога
Є, тільки сам, те й обирай,
Дав Бог давно нам Агні Йогу,
В ній й з нею ми й знайдем свій рай!